

Angelsko omizje.

Sv. Gerard Majéla.

Ga svetnik je bil rojen v južni Italiji v mestu Muro 6. aprila 1726. Njegovi starši so bili rokodelskega stanu, pa jako bogoljubni. Tudi Gerard se je poprijel rokodelstva in je bil jako priljubljen krojač do 23. leta. Potlej je pa stopil v samostan in je kot redovnik živel še šest let v veliki popolnosti. († 16. okt. 1755.) Leta 1893. je bil prištet blaženim, l. 1904. pa so ga sedanji papež slovesno razglasili za svetnika.

Že v nežni mladosti je bil jako pobožen pa vesel deček. Posebno se je odlikoval v veliki ljubezni do Jezusa v najsvetejšem Zakramentu in do njegove presvete Matere Marije.

Ko je bil star šest let, se mu je Gospod prvokrat razodel na posebno čudovit in ljubezniv način. Blizu mesta je stala samotna cerkviča, posvečena Materi božji. V njej je bila podoba Matere božje z Jezuščkom v naročju. V to cerkvičo je mali Gerard posebno rad zahajal. Ko je nekega dne zelo lepo in zbrano molil, se mu je naenkrat zazdelo, da sta Mati božja in presveto Dete na podobi — živa, da stopi Dete dol k njemu in ga vabi, da bi se igral z njim. Ko sta se nekaj časa tako radovala, mu dá božje Dete snežnobel kruh in izgine. Srečni otrok hiti domov in zmagoslavno pokaže materi nenavadno darilo. Mati ga vpraša: »Odkod pa imaš ta lepi kruh?« Deček ne vé drugega odgovoriti, nego: »Ljubeznivo dete neke lepe gospe mi ga je podarilo.« Ker je mati mislila, da mu ga je dal kak otrok iz bogate družine, ni o tem dalje izpraševala.

To se je pozneje še večkrat zgodilo. Kdo bi bilo to dete, takrat Gerard še ni popolnoma razumel; šele pozneje se mu je razjasnila skrivnost. Dvajset let pozneje je v svoji navadni preprostosti rekel svoji sestri: »Zdaj pač vem, da je bil Jezušček tisto malo dete, ki mi je dajalo kruh, ko sem bil majhen.« Pa

mati in sestra sta že vedeli za to skrivnost, ker sta ga šli skrivaj opazovat in sta videli čudežno prikazen.

Jako zgodaj je spoznal skrivnost Jezusove pričujočnosti v presv. Zakramentu. Zato je zelo rad



Mala Nelica (Lenciča) (Sličica iz knjige »Klein Nelli«, Herder. Glej št. 10., str. 146.)

hodil k sv. maši, kolikorkrat je le mogel. Pri povzdigovanju se je priklonil pobožni deček do tal ter je več časa tako ostal in molil Jezusa Kristusa. Pri mašnikovem obhajilu se je večkrat začel jokati, zato, ker ni imel tudi on te sreče, da bi prejel svojega Zveličarja.

Ko je bil Gerard star osem let, je bil некоč v stolnici pri sv. maši. Veliko vernikov je šlo k sv. obhajilu. Deček je občutil tolike želje po sv. obhajilu, da je vstal in se bližal obhajilni mizi, tam pokleknil, povzdignil oči in s sklenjenimi rokami hrepeneč pričakoval, da bo prejel ljubega Jezusa.

Toda duhovnik, ki je videl, da je še premlad, mu ni mogel podeliti sv. obhajila, temveč je tiho mimo šel, kakor bi ga ne bil opazil. Ubogi deček je bil zelo žalosten; jokaje je zapustil cerkev in milo tožil materi in drugim, kolika nesreča se mu je pripetila: »Oh, kako bi bil srečen in kako zelo si želim, da bi prejel ljubega Jezusa v svoje srčece, pa zakaj niso hoteli gospod?« Jokal je dalje in skoraj ga ni mogla utolažiti dobra mati.

Prav utolažen je bil šele potlej ponoči. Gerardu se je namreč sanjalo, da je zopet v cerkvi, da je prav sam pokleknil pred tabernakelj, da se mu je prikazal sveti nadangel Mihael, ki ga je takoj spoznal po veliki altarni podobi, ter mu podelil sv. obhajilo na zlati pateni. Mali svetnik je potlej pripovedoval, da je imel sv. Mihael zlat plošček, na katerem je ležala hostija, in ta hostija je bila — ljubi Jezus. Oh, kako so malega dečka osrečile te sanje, s kolikim veseljem jih je potlej pripovedoval!

Slednjič, ko je bil star 10 let, se mu je izpolnila vroča želja. Župnik je izprevidel, da se ne sme več ustavljati njegovim nujnim prošnjam, in mu je dovolil sv. obhajilo. O, to je bil dan veselja! Pač redkokrat se ga je kakšen otrok tako prisrčno veselil, ga tako koprneče pričakoval in tako srečno ga praznoval kot ta dobri sveti deček! In po sv. obhajilu je dolgo časa nepremakljivo klečal ves vtopljen v globoko pobožnost. Že na obrazu se mu je poznala njegova notranja sreča, tako da so ga ljudje opazovali z občudovanjem in spoštovanjem. Za mesto Muro je bil ta dan znamenit dogodek.

Pa ne le prvo, marveč vsako sv. obhajilo mu je bilo odslej najljubša pobožnost, najimunitnejše opravilo, največja sreča na tem svetu. In iz tega božjega

studenca je zajemal oni blagoslov, ki je podpiral njegovo plemenito delovanje in vodil njegove stopinje do svetniške popolnosti.



Mamica.

Atek!«

»Kaj pa je, Mimica?«

Oče se je sklonil preko male posteljice in popravil odejo, ki bi bila zdrsnila detetu z ram. Zgenil se je otrok in žalostno obrnil svojo kodrolaso glavico proti očetu. Hrepenenje in nedolžnost mu je sijala iz plavih očesc.

»Atek, ljubi atek, kako te imam rada!«

Privila je očeta k sebi in ga božala z drobnimi ročicami.

»Mimica, ne razgali se, se boš zopet prehladila in hujše ti bo!«

Skrb in bojazen je vela očetu iz besed.

»Atek, kje pa je mamica, oh, tako dolgo je že nisem videla. Zakaj pa ne pride nič k meni, ali je morebiti huda.«

»Pomiri se, hčerka moja, saj pride kmalu zopet k tebi.«

Tiho je govoril oče in mala se je prestrašila.

»Atek, zakaj pa so ti prišle solze v oči, ne smeš jokati! Bom še jaz začela.«

Hud kašelj jo je napadel in ji stresal šibko telesce.

»Ne govori preveč, Mimica, lepo tiho bodi in mirno zaspančkaj.«

Pobožal jo je in jo previdno odel. Mimica se je umirila in zatisnila oči. Oče pa je sedel na stol in gledal skozi okno.

Zunaj je bila jesen. Divji kostanji so rdeli v mrzlem dihu jeseni in raz drevje se je usipalo listje, ki ga je raznašal hud piš visoko v zrak. Hladno solnce je prodrlo zameglelo nebo in oživiljalo mrtvo pokrajino.